

Ngày về...

PK: Đỗ Văn Ngọc

Tôi trở lại Phố núi Pleiku trên nhiều năm xa cách vào một ngày cuối hạ. Sở dĩ tôi chọn những ngày đầu tháng năm để về họp mặt, vì thời tiết những ngày này rất thuận lợi. Nắng ấm, trời không mưa. Tránh được những ngày nắng cháy người, mưa thúỉ đất. Nếu thấy cô, bè bạn và học trò không đầy đủ, không biết được hoàn cảnh của nhau khi tuổi về chiều. Ngày về sẽ mất vui...

Tôi còn “phê” “lắm. Cái cảm giác lâng lâng của say rượu, nhưng không phải người say rượu. Tôi “phê” vì những tình nghĩa của những người giúp đỡ tôi và vì những lãng hoa, món quà mà thầy cô, bạn bè, học trò xưa cũ đã tặng nhân ngày sinh nhật thứ 70 của tôi. Mùi hương của hoa. Mùi thơm của những hộp giấy đựng quà. Nét vẽ trên những bức tranh thủy mặc, nét bút điêu luyện, bay lượn trên các tranh thư pháp... Tất cả như còn phảng phất đâu đây...

Trong căn phòng nhỏ này, nằm đây xem lại video, tôi thấy tất cả cái không khí trang trọng và đầm ấm vui tươi trong ngày hội ngộ. Tôi thấy Hoàng Đào (được xem như trưởng ban tổ chức), đang xông xáo lo toan mọi công việc như in thiệp mời, đặt nhà hàng, lên kế hoạch các khâu chuẩn bị về hình thức, nội dung, chương trình... Minh Triết, Tuyết Nhung, Ngọc Hương đôn đáo chạy đi gọi thiệp. MC Chu Bá Thơ điều khiển chương trình mạch lạc. HĐ còn là người giới thiệu giùm tôi nội dung tản văn “Tiếng lòng”. Với giọng đọc, vừa trích đoạn, vừa nêu cảm xúc, khi trầm khi bổng diễn đạt tâm trạng của tôi trên trang viết, lúc ấy trong khán phòng đã lắng nghe... Kim Trang, Như Quỳnh trong ban văn nghệ trường nữ Pleime ngày xưa, khi múa “Trăng Sơn Cước” và hát những bài ca, thì tất cả những đôi mắt đều hướng về sân khấu. Tôi đã thấy những vòng tay ôm, nhưng cái bắt tay thật chặt, những nụ hôn nồng nàn thắm thiết trao cho vợ chồng tôi... Ấn tượng là thùng Thanh Long đỏ ruột do “thầy tôi” - Thầy Nguyễn Đức Trung - đã chăm sóc, vun trồng từ Long An vượt trên 600 cây số mang về Pleiku cho buổi họp mặt. Mọi người đã nếm hương vị ngọt ngào của Thanh Long và tấm lòng của “thầy tôi”.

Cũng đêm hôm ấy, ngoài thầy trò xưa cũ tại Pleiku, đồng nghiệp và học trò An Phú còn có những người ở xa tận Đắc Lắc, Nha Trang, Kon Tum.v.v... Tất cả trên 120 người, đông vui về dự. Thành công mỹ mãn. Đây là cả một nghĩa tình thầy trò, bạn hữu, ít nơi nào có được. Xin đa tạ mọi người đã chia sẻ ngày vui thứ 70 của tôi.

Sau một đêm thao thức, trưa ngày 08/5/2013 tôi còn được dự đám cưới con của Đoàn Vĩnh An tại An Phú, phải nói đây là một cái duyên. Trong đám

cưới này, còn có vợ chồng Thế Tạo đồng nghiệp của chúng tôi khi còn dạy ở An Phú. Ngoài ra tôi còn mời được HĐ, mong ghi nhận được một số hình để chia sẻ niềm vui với Đàm Vĩnh An trong ngày cưới con trai đầu lòng và là dịp cho lớp đàn em, con cháu có tầm nhìn xa hơn...

Hôm đó, ngay sau đám cưới. Đoàn Vĩnh An dọn thêm một bàn mời chúng tôi và bạn cùng lớp ngồi lại chuyện trò và ôn lại những kỷ niệm xưa cũ. Khi tiếp xúc với những với những học trò sống ở An Phú lâu năm, tôi biết thêm nhiều điều chưa biết. Tất nhiên trong cuộc sống có người thành đạt như Lê Tâm, Thanh Vinh là bác sĩ v.v... Các gia đình hạnh phúc. Chúc mừng các em. Bên cạnh đó là những số phận không may như Châu, là học trò cũ của tôi, đã bị đau thần kinh nhiều năm, không vợ con cứ lang thang ngoài đường không còn nhớ đến ai. Nghe kể mà mũi lòng thương xót...

Chúng tôi rời An Phú lúc ba giờ chiều để về nhà vợ chồng Thế Tạo và chuẩn bị hành trang trở lại Sài Gòn trong chuyến xe tối lúc 18 giờ. Chiều hôm ấy, cơn mưa lớn đột ngột đổ xuống, bầu trời Pleiku như điểm xuyết thêm nỗi buồn chia tay, thế mà các bạn của tôi như Ngọc Hương, Tuyết Nhung đã đội mưa, mang đến cho chúng tôi mấy kg café và một Album thơ của Tuyết Nhung.

Cơn mưa vẫn còn nặng hạt, tầm tã và đã hơn 16g, vậy mà học trò của chúng tôi ở An Phú, dù cách nơi chúng

tôi ở trên mười cây số, các em - Vợ chồng Thời, Trang Chi, Sang, Thủy, Nguyệt đã mang đến cho chúng tôi “bốn con gà” làm sẵn. Tại nhà vợ chồng thầy Tạo,

chuẩn bị đưa chúng tôi, còn có vợ chồng Thơ. Nồi cháo và gà xé phay ăn tại chỗ. Còn hai con các em bảo mang về Sài Gòn. Tôi nuốt những vị ngọt vào lòng. Tình cảm thấm thiết quá.

Sau đêm mừng thọ thứ 70 của tôi được tổ chức tại Sài Gòn (12/5/2013), tôi thấy se lòng và ngộ thêm một điều là “lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào”, hoặc nôm na như người ta thường nói là “cháu bà nội khổ bà ngoại”.

Cúc là học trò cũ của chúng tôi, có con gái đã lập gia đình nhưng thai yếu. Đứa con đầu không giữ được, đứa thứ hai phải mang vào Sài Gòn dưỡng thai. Chúng tôi đã đến thăm mới cảm nhận được lòng mẹ bao la như thế nào. Chăm sóc người bị thai yếu là một vấn đề, bệnh nhân phải nằm yên tại chỗ. Từ vệ sinh cá nhân đến ăn uống. “Mẹ Cúc” phải lo như ngày xưa Thu Nguyệt mới chào đời khổ biết dường nào. Trong đôi mắt sâu thẳm của “Mẹ Cúc”, tôi thấy ẩn chứa bao nỗi niềm lo lắng và mong ước sao cho mọi điều tốt lành đến với con mình. Tôi cũng thế.

Đến dự đám cưới con của Đoàn Vĩnh An là cái duyên “vui”. Đến thăm con gái của Cúc là một cái duyên “buồn”. Cuộc sống bao giờ cũng có buồn, vui lẫn lộn. Sinh nhật tôi! Dù đã trải qua 70 năm cuộc đời, nhưng có những cái đã biết, cũng có những cái bây giờ tôi mới ngộ ra...

Saigon - 26/5/2013

Hình lưu niệm với học trò cũ (An Phú - Pleiku)